

تأثیر بکارگیری مدل همکار آموزش بالینی بر یادگیری بالینی دانشجویان بهداشت خانواده

کامران میرزایی*، ثریا زحمت کش

دانشگاه علوم پزشکی بوشهر

Kamran.mirzaei@yahoo.com

مقدمه: آموزش دانشجویان بهداشت خانواده شامل فرآیندهای آموزش نظری و عملی بوده و آموزش بالینی به عنوان یک بخش ضروری و مهم آموزش آنان محسوب می‌شود. با هدف حل مشکلات آموزش بالینی و کسب مهارت‌ها و توانمندی‌های لازم در پایان دوره آموزشی و ضرورت استفاده از روش‌های نوین آموزشی برای ارتقای کیفیت آموزش بالینی، این مطالعه به بررسی تأثیر مدل همکار آموزش بالینی بر یادگیری بالینی دانشجویان بهداشت خانواده در مقایسه با روش متداول پرداخته است.

روش کار: این مطالعه از نوع نیمه تجربی بود. در طول یک ترم تحصیلی با روش سرشماری، دانشجویان بهداشت خانواده دانشکده بهداشت بوشهر با واحد کارآموزی بطور تصادفی ساده به دو گروه تقسیم شدند. گروه اول با روش همکار آموزش بالینی و گروه دوم با روش متداول آموزش دیدند. در پایان دوره، یادگیری حیطه شناختی و مهارتی به وسیله پرسشنامه و چک‌لیست ارزیابی گردیدند. سپس از آزمون‌های آماری من ویتنی یو، ویلکاکسون و مجذور کای برای تجزیه و تحلیل داده‌ها استفاده شد.

یافته‌ها: هر دو روش در ارتقای یادگیری حیطه دانش دانشجویان مؤثر بود، اما اختلاف میانگین مهارت دانشجویان در دو گروه از لحاظ آماری معنی‌دار نبود. این در حالیست که در میزان یادگیری شناختی تفاوت آماری معنی‌داری مشاهده شد.

بحث و نتیجه‌گیری: تأثیر این دو مدل بر یادگیری حیطه مهارت بالینی دانشجویان یکسان، اما یادگیری حیطه شناختی در گروه روش متداول بیش از گروه مدل همکار بالینی است. به نظر می‌رسد استفاده از روش متداول مؤثرتر باشد.

کلمات کلیدی: آموزش، یادگیری، آموزش بالینی، دانشجو